

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.300/2012/7.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. október 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2012. május 23. napján kihirdetett **3.B.1042/2011/61.** számú ítéletének az **I. r.** vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

A szabadságvesztés tartamát **5 (öt) évre súlyosítja**, melynek végrehajtási fokozata **fogház.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az **I. r.** vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy az I. r. vádlottat külön terhelő elsőfokú bűnügyi költség összege helyesen: **360.721.-(háromszázhatvanezer-hétszázhuszonegy) Ft.**

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **6.000.-(hatezer) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 166. § (1) bekezdés] mondta ki. Ezért három év börtönre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte; a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és személyében 351.721,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész, az I. r. vádlott terhére, a bűncselekményre megállapított büntetés tételkeret minimumát meghaladó mértékű börtönre és a közügyektől eltiltás hosszabb tartamra súlyosítása érdekében,
- az I. r. vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése, másodlagosan büntetése enyhítése érdekében,
- ugyanígy védője, ugyanezen tartalommal.

Az ítélet a II. r. vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen az első fokon eljáró ügyész által bejelentett azonos tartalommal tartotta fenn az I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indítványozása mellett, hogy a másodfokú bíróság további nyomatékos súlyosító körülményként értékelje az elkövetés eszközének különösen veszélyes voltát.

Az I. r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában további tanúk (1. sz., 2. sz., 3. sz. és 4. sz. nevek) kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt terjesztett elő, amihez védője is csatlakozott. A tanúkkal azt kívánta a vádlott bizonyítani, hogy Rivotril tartalmú bort ivott a cselekményt megelőzően, amely befolyásolta a beszámítási képességét. Az ügyész ellenezte a bizonyítási indítványok teljesítését.

Kizárólag az ügyész által bejelentett, az I. r. vádlott szabadságvesztésének súlyosítását célzó fellebbezés az alapos, egyebekben a fellebbezések minden irányban alaptalanok; illetve a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség bűnösségi körülmények kiegészítését célzó indítványát is.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése és a 349. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, minek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a tárgyalást, az perrendszerű volt; hatályon kívül helyezés lehetőségét még csak felvető eljárási szabálysértést sem tapasztalt a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező tényekre nézve a tényállás-felderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben és mélységben lefolytatta. Vonatkozik ez a vádlott cselekménykori beszámítási képességére is.

Az elsőfokú tényállás megalapozottsága esetén nincs törvényes lehetőség bizonyítás felvételére, miután nincs olyan részleges megalapozatlanság, amelyet a Be 353. § (1) bekezdése alapján ki kellene (lehetne) küszöbölni. Ezért a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványokat mint jogalap nélkülít, elutasította.

A törvényszék az indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett; részletesen, az iratokkal egyezően, logikusan megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Érvelése megfelelt az iratok tartalmának is, így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések nem vezethettek eredményre. Irányadó abban a törvényen alapuló ítélkezési gyakorlat, hogy megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

A megállapított tényállás az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal mindenben összhangban állt. A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kizárólag annyiban helyesbítette azt - és ez semmiben nem érintette a megalapozottságot - , hogy mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal 4. bekezdés utolsó előtti sorát, amelyben az I. r. vádlottnak a vádiratban terhére nem rótt, így a vád kereteit túllépő [Be. 2. § (3) bekezdése] magatartását rögzítette az elsőfokú bíróság (túlterjeszkedés a vádon).

Az immár teljes mértékben megalapozott, így irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, e körben kifejtett indokait az ítéletábra mindenben osztotta.

A törvényszék a vádlott bűncselekményét a hatályos anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette, eltérő - enyhébb - minősítésnek nem volt helye.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti a másodfokú bíróság azokat csupán azzal egészítette ki, hogy az elkövetés eszköze különösen veszélyes volt (22,9 cm pengehozsúságú fogazott vadásztőr), és annyiban helyesbítette (a Kúria 15. számú irányelvének IV/8. pontjában írtakra figyelemmel), hogy az I. r. vádlott büntetlen előéletét nemhogy nyomatékosan, hanem ellenkezőleg, kisebb nyomatékka vette figyelembe enyhítőként.

Mindezekre is figyelemmel az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvényes nemű, azonban indokolatlanul enyhe mértékű szabadságvesztést szabott ki az I. r. vádlottal szemben. Az enyhítő rendelkezés alkalmazását az ítéletábra álláspontja szerint semmi nem indokolja; az élet elleni bűncselekményt motiválatlanul, különösen veszélyes eszközzel, közeli komplett kísérleti szakba juttatva megvalósító I. r. vádlott, még sorsszerű megbetegedéseire is figyelemmel sem élvezheti az enyhítő rendelkezés alkalmazásából adódó kedvezményt. A büntetési

tételkeret alsó mértékét alulmúló szabadságvesztés már veszélyezteti a büntetésnek a Btk. 37. §-ában írt céljait, azt súlytalanná tenné.

Így is, az ún. középértékes büntetéskiszabási doktrína szelleméből kiindulva a másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényi minimumra súlyosított szabadságvesztés is inkább enyhe, ám a mérték meghatározásakor kiemelt figyelemmel volt az I. r. vádlott több, sorsszerű megbetegedésére.

Ezért a törvényi minimumot elérő tartamra súlyosította az I. r. vádlott szabadságvesztését, ekként megváltoztatva az elsőfokú ítéletnek reá vonatkozó részét, a Be. 372. § (1) bekezdése alapján. Ugyanakkor a Btk. 45. § (2) bekezdését alkalmazhatónak ítélte, mert álláspontja szerint, különösen az I. r. vádlott sajátos személyi körülményeire figyelemmel - kiemelten a dokumentáltan fennálló betegségeire - a törvényben meghatározottnál enyhébb végrehajtási fokozatban történő letöltés is biztosítja a büntetés céljait. Ezért a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 44. §-a szerinti fogház.

Miután a kifejtettek szerint kizárólag az ügyésznek a szabadságvesztés mértékének súlyosítását célzó fellebbezése bizonyult alaposnak - a közügyektől eltiltás mértékének súlyosítását sem látta indokoltnak az ítélőtábla - a védelmi fellebbezések minden irányban eredményteleneknek bizonyultak, ezért a másodfokú bíróság - egyebekben - az elsőfokú ítéletnek az I. r. vádlottra vonatkozó részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy további bűnügyi költség-tételt hozzászámított az I. r. vádlottat terhelő elsőfokú bűnügyi költség összegéhez, mert az elsőfokú bíróság azt elmulasztotta.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védelmével felmerült további bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a Be. 386. §-a megfelelő alkalmazásával kizárt a további fellebbezés.

Szeged, 2012. október 25.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Hegedűs István s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.300/2012/7. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 3.B.1042/2011/61. számú ítéletének az I. r. vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. október 25.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke